

Arrest

nr. 104 351 van 4 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDENPLAS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 4 mei 2010 het Rijk binnen en diende op 5 mei 2010 een asielaanvraag in. Op 14 februari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Kirgizisch staatsburger van Kirgizisch-Koreaanse origine, bent afkomstig van Bishkek. U bezat en werkte sinds 2004 samen met A.A. (...) (OV. 6.623.641) in jullie houthandel genaamd 'Alamat'. Jullie zaak werd door allerlei instanties, en criminele bendes regelmatig afgeperst en jullie betaalden regelmatig smeergeld. Om jullie te beschermen tegen deze afpersingspraktijken zochten jullie bescherming. Via R. (...), een vriend van A. (...), kwamen jullie in contact met M.B. (...), de zoon van de toenmalige president. Jullie ontmoetten M.B. (...) tweemaal en namen een foto waarop jullie drie stonden. Deze foto hingen jullie op in jullie kantoor en jullie verwezen naar M.B. (...) wanneer personen langskwamen om geld af te persen. De bescherming die uitging van dit contact met M.B. (...) zorgde ervoor dat jullie sinds het contact met rust werden gelaten. Begin april, 7 april 2010, breken in Kirgizië onlusten uit en president Bakiyev werd gedwongen te vertrekken. Op 8 april 2010 werd jullie kantoor, te samen met alle andere winkels, panden, kantoren, vernield en geplunderd tijdens deze onlusten. Jullie kluis met documenten en geld werd gestolen. Jullie vernamen van T. (...) een vriend met kennissen bij de politie, dat het niet veilig was voor jullie omdat er door de politie jacht werd gehouden op personen die banden hadden met de familie Bakiyev. Op 9 april 2010 doken jullie onder en op 11 april verlieten jullie Kirgizië en trokken naar Kazachstan om zo verder door te reizen naar België. Jullie kwamen op 4 mei 2010 in België toe, waar jullie de volgende dag asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten. na jullie ve[r]trek bleven de autoriteiten jullie zoeken, getuige de convocaties die zijn toegekomen. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: twee kopieën van convocaties d.d. 30 juni 2010 en 26 november 2021, een kopie van een werkbadge en een kopie van een aankoopbewijs d.d. 12 maart 2009.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen die u en uw vriend A. (...) kregen na de onlusten van april 2010 in Kirgizië. Jullie werden door politie gezocht omwille van jullie band met M.B. (...), de zoon van de toenmalige president (CGVS p. 6, 7, 17). U vreest door de autoriteiten te worden aangehouden, veroordeeld en eventueel gedood te worden.

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Eerst en vooral moet vastgesteld worden dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw verklaringen en deze van uw vriend A. (...) betreffende jullie contacten met M.B. (...). U verklaarde dat u en A. (...) M.B. (...) tweemaal hadden ontmoet. U situeerde deze ontmoetingen in de zomer van het **jaar 2009** en een paar maanden later nog in 2009. U gaf aan dat de contacten kort waren en dat M.B. (...) tijdens deze contacten **niet met jullie had gesproken**. Jullie slaagde er wel in tijdens het eerste contact een foto te nemen waarop u, A. (...) en M.B. (...) stond. R. (...), de persoon die het contact met M.B. (...) had geregeld, **nam de foto met een telefoon** (CGVS p. 17, 18). Uw collega en vriend A.A. (...) beschreef deze twee contacten met M.B. (...) afwijkend van uw verklaringen. A. (...) beweerde dat jullie M.B. (...) tweemaal hadden ontmoet, één keer in de zomer, **juli van 2008** en één keer voor de verkiezingen in **juni 2009**. Jullie hadden met M.B. (...) **een gesprek gehad**, de eerste keer over jullie problemen, de tweede keer over de vraag om mensen te overtuigen voor zijn vader te stemmen tijdens de verkiezingen. A. (...) gaf aan dat één foto werd gemaakt met M. (...) door R. (...) met **zijn fototoestel** die R. (...) steeds bij zich had omdat het een hobby was van hem (CGVS A.A. (...) p. 7, 8, 9). A. (...) werd gewezen op het feit dat u de contacten met M.B. (...) alle twee in het jaar 2009 situeerde en hij antwoordde dat hij het zich misschien niet goed herinnerde maar dat hij zeker was dat voor de verkiezingen er een contact was (CGVS A.A. (...) p. 9). Geconfronteerd met uw verklaringen dat Maxim met jullie tijdens de contacten niet had gesproken antwoordde A. (...) dat u zich had vergist, u mogelijks geheugenproblemen kent, maar dat M. (...) met jullie had gepraat (CGVS A.A. (...) p. 9). A. (...) liet opnieuw verstaan dat hij zich het niet meer goed herinnerde, maar dat hij dacht dat het een fototoestel was toen hij ook werd gewezen dat u over een telefoon sprak waarmee de foto werd gemaakt (CGVS A.A. (...) p. 9). Deze uitleg is niet plausibel. Gelet op het feit dat het cruciale elementen betreffen waarover jullie initiëel duidelijke verklaringen hebben afgelegd, kan verwacht worden dat jullie éénsluitende verklaringen afleggen. Gezien deze manifeste tegenstrijdigheden kan er geen geloof worden gehecht aan jullie contacten met M.B. (...). Daar jullie contacten met M.B. (...) een essentieel element zijn van jullie asielrelaas, wordt de geloofwaardigheid van jullie relaas ernstig ondermijnd.

Verder moet opgemerkt worden dat na gehoren en grondige analyse van de gehoorverslagen is vastgesteld dat ook betreffende de afpersing door politieagenten uw verklaringen verschillend zijn van deze van A. (...). U verklaarde dat in het jaar 2009, 2010 een opper-luitenant van de ROVD bij u en uw collega's langs kwam en achter geld vroeg. U gaf aan dat deze man telkens langs kwam als hij op de markt liep, wat een paar keer per week was (CGVS p. 13). Uw collega A. (...) beweerde dat jullie problemen kenden met politieagenten tot het jaar 2008, dat ze jullie smeergeld vroegen en dat na 2008 er geen smeergeld werd gevraagd (CGVS A.A. (...) p. 10, 11). Gezien uw spreekt over wekelijkse contacten met een politieagent die achter geld vroeg, smeergeld, in het jaar 2009 en 2010,

zijn A. (...)’s verklaringen dat jullie na 2008 niet meer werden afgeperst tegenstrijdig. Deze vastgestelde tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ter ondersteuning dat jullie door de autoriteiten werden gezocht legden u en uw vriend A. (...) kopieën van convocaties voor. A. (...) had deze kopieën, ook de kopieën op uw naam, gekregen van een vriend. U legde twee convocaties voor op uw naam, A. (...) eveneens twee convocaties op zijn naam (CGVS p. 3, 4, 5). Vooreerst moet opgemerkt worden dat deze convocatie op uw en op A. (...) naam kopieën zijn, kopieën en faxen zijn makkelijk te vervalsen en hebben weinig bewijswaarde. Verder moet vastgesteld worden dat u over de convocaties onaannemelijk weinig informatie weet. U werd gevraagd om de inhoud van de convocaties weer te geven, echter u kon niet meer informatie geven dan dat u zich moest wenden tot de chercheurs. U wist niet wanneer u zich daar moest aanbieden. Evenmin kon u duidelijk maken hoeveel verschillende convocaties u had gekregen. U beweerde dat u sinds 9 april 2010 convocaties kreeg, u had deze convocatie opgemerkt in de brievenbus die u enkel had geleidigd. Toen u gevraagd werd hoeveel verschillende convocaties dan in de brievenbus zaten, antwoordde u dat u het niet wist omdat u het bestaan ervan negeerde. U stelde wel dat u meer convocaties in het begin kreeg en daarna nog zelden. Toen u dan gevraagd werd om duidelijk te maken wat u bedoelde met begin en daarna, kon u dit niet uitklaren. U vermeldde enkel dat u het niet precies wist, dat u enkel een convocatie had gezien. U gaf aan dat de convocatie die u had gezien afkomstig was van de ROVD Pervomaïskij, maar wanneer u zich daar moest melden kon u dan weer niet vertellen omdat u de convocatie zo ver mogelijk had gegoooid (CGVS p. 4, 5, 6). Opgemerkt moet worden dat U. (...)’s verklaringen over de convocaties onaannemelijk vaag zijn, waardoor de geloofwaardigheid van deze convocaties in twijfel wordt getrokken. Bovendien is na het gehoor en na grondige studie van de verklaringen is bovendien opgemerkt dat uw verklaringen A. (...) tijdens zijn gehoor beweerde dat u voor uw vertrek uit Kirgizië geen convocaties had ontvangen (CGVS A. (...) p. 5), terwijl u beweerde van wel (CGVS,p.5).

Bijkomend en aangaande jullie houthandel dient nog hetvolgende te worden opgemerkt. U verklaarde dat u sinds 2004 samen met uw vriend A. (...) eigenaar was van een houthandel genaamd A. (...). Ter ondersteuning van uw werkzaamheden legde u een kopie van een aankoopbewijs voor d.d. 12 maart 2009 en een werkbadge d.d. 15 februari 2006. Vooreerst moet gewezen worden dat kopieën weinig bewijswaarde hebben omdat deze makkelijk te vervalsen zijn. Verder moet vastgesteld worden dat uw verklaringen over uw werkzaamheden in uw eigen bedrijf dermate vaag en algemeen zijn. Wanneer u gevraagd werd om belangrijke klanten, bedrijven waarmee u samenwerkte op te noemen, slaagde u er enkel in om aan te geven dat gedurende een periode Turkse firma’s grote hoeveelheden van jullie aankochten. U kon zich de namen van deze Turkse firma’s niet herinneren. Toen u werd gevraagd wat u dan concreet deed in de firma, antwoordde u dat u enkel geld had verzameld en de goedkoopste leverancier uit Rusland had gevonden. U liet verstaan toen u de vraag kreeg hoe u dan geld had verzameld, dat u het geld van jullie persoonlijk was en dat jullie ook geld hadden geleend. Verder maakte u melding dat u ook in het kantoor zat, maar dat vooral A. (...) daar werkte en dat hij onderhandelde. Op de vraag met wie hij dan onderhandelde antwoordde u met mensen, maar kon u geen enkele naam geven. U legde uit dat u het zich allemaal niet meer kon herinneren, dat u in de war was toen u gevraagd werd waarom u, die toch 6 jaar eigenaar en werkzaam was geweest in een houthandel, zo weinig kon vertellen over dit bedrijf. U werd gevraagd om originele documenten op te vragen waaruit zou blijken dat u eigenaar was van de houthandel, echter tot op heden legde u geen enkel origineel documenten aan het Commissariaat-generaal voor (CGVS p. 10, 11, 12). Het is redelijk te verwachten dat u die 6 jaar eigenaar was en werkte in een houthandel, meer informatie en concrete informatie zou kunnen verschaffen. Bovendien is na het gehoor en na studie van de verklaringen vastgesteld dat A. (...) tijdens zijn gehoor verklaarde dat uw taak in het bedrijf, naast het investeren van geld, het zoeken van klanten was, en dat u het deed via uw kennis, terwijl uzelf hier geen enkele melding van maakte (CGVS A. (...) p. 13). Gezien deze vage verklaringen, de omissie en het gebrek aan originele bewijsstukken, wordt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen dat jullie eigenaar waren en werkzaam waren in een houthandelbedrijf sinds 2004 tot aan jullie vlucht in 2010, in twijfel getrokken.

De vastgestelde tegenstrijdigheden en de vaagheden aangaande feiten die betrekking hebben op de kern van uw asielaanvraag ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Deze vaststelling wordt ondersteund door het gebrek aan originele bewijsstukken.

Tot slot moet opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er niet langer sprake is

van vervolging van ex-aanhangers van ex-president Bakiyev. Vele ex-aanhangers hebben zich aangesloten bij de partij Ata-Zhurt die van oktober 2010 tot december 2011 deel uitmaakte van de regeringscoalitie. Ook zijn ex-aanhangers van Bakiyev benoemd geworden in de administratie en is ook één van hen als gouverneur aangesteld. Er zijn sindsdien ook geen meldingen meer dat ex-aanhangers van Bakiyev nog werden blootgesteld aan intimidatie of buitengerechtelijke vervolging. Op basis van deze informatie is het ook weinig aannemelijk dat jullie, omwille van het feit dat de zoon van de ex-president jullie beschermheer was, actueel nog zouden worden vervolgd door de autoriteiten.

Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielaanvraag, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst.

Bovendien moet verder vastgesteld worden dat uw verklaringen betreffende uw reisroute niet aannemelijk zijn. Uit uw verklaringen blijkt dat u samen met A. (...) vanuit Kazachstan met de trein naar Moskou bent gereisd. Vanuit Moskou zijn jullie verder gereisd met een minibus die jullie naar België brachten. U gaf aan dat u reisde met uw persoonlijke reispaspoort en dat in uw reispaspoort geen visum stond. U beweerde dat u alle documenten aan de smokkelaar had gegeven en dat u niet wist welke documenten bij controles werden getoond. U wist niet via welke landen u van Moskou naar België bent gereden, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnen gekomen. U had met niemand gepraat en geen vragen gesteld. U werd enkel duidelijk gemaakt stil te zitten (CGVS p; 14, 15, 16). Deze uitleg overtuigt niet. Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over welke reisdocumenten voor u aanwezig waren om de Europese Unie binnen te komen. Dit alles doet mij vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Gezien bovenstaande argumentatie kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert als "eerste en enig ernstig middel" de "schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" aan en "de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel".

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in

aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om de bedreigingen en afpersing en zijn band met de familie van president Bakiyev en de vervolgingen die daaruit zouden volgen, aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker schiet tekort in zijn medewerkingsplicht aangezien hij geen enkel document neerlegt dat zijn identiteit kan adstrueren. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op het CGVS dat hij nochtans samen met A. vanuit Kazachstan met de trein naar Moskou is gereisd en van daaruit verder met een minibus naar België, en dit in het bezit van zijn persoonlijke reispaspoort. Dit paspoort zou dan zijn afgenomen door de smokkelaar (zie gehoor CGVS p.14). Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen niet overtuigen terwijl een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, onvermijdbaar is. Dat verzoeker

geen enkel detail kende van de reisroute of gebruikte documenten, noch hierover door de smokkelaar werd ingelicht, laat staan dat de afspraak was dat *"Hij zei stil zitten we zullen zelf alles regelen"* (zie gehoor CGVS p.16) is dan ook niet aannemelijk. De Raad ziet evenmin in dat indien verzoeker een dergelijke illegale, risicovolle reis ondernam, zijn kennis hiervan beperkt kan blijven tot een vage opsomming van transportmiddelen en het meest fundamentele gegeven, met name de reisroute en de controle, aan hem voorbijging.

Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg naar België en beweerde onvermogen om zijn identiteit genoegzaam aan te tonen, en houden een negatieve indicatie in wat het asielrelaas betreft.

3.3. Uit verzoekers verklaringen en zijn verzoekschrift blijkt dat hij beweert zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van zijn band met de familie van president Bakiyev. Verzoeker en zijn vriend A.A. zouden in hun houthandel het slachtoffer geweest zijn van afpersingspraktijken en zouden daarom door een vriend in contact zijn gebracht met de zoon van Bakiyev, M.B. Ze zouden met M.B. een foto hebben genomen, deze hebben opgehangen in hun kantoor en dit zou ervoor gezorgd hebben dat ze sinds het contact met M.B. met rust werden gelaten. Tijdens de onlusten van april 2010 en het gedwongen vertrek van president Bakiyev, werd verzoekers kantoor vernield en geplunderd en vernam hij dat hij niet veilig was aangezien er door de politie jacht werd gehouden op personen die banden hebben met de familie van Bakiyev, reden waarom verzoeker zijn land van herkomst zou hebben verlaten.

3.4. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat het contact met M.B., de zoon van toenmalig president Bakiyev, aan de basis van zijn vertrek uit zijn land van herkomst ligt. De Raad stelt echter vast dat de verklaringen van verzoeker en diens vriend, A., aangaande dit contact met M.B., dermate strijden dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Zo legden ze uiteenlopende verklaringen af aangaande de ontmoetingen met M.B.. Verzoeker gaf aan dat ze M.B. tweemaal hadden ontmoet, met name twee maal in 2009 (zie gehoor CGVS p.17). Verzoekers vriend, A., daarentegen verklaarde dat ze M.B. één keer in de zomer van 2008 en één keer voor de verkiezingen in juni 2009 hadden ontmoet (zie gehoor A.A. CGVS p. 7). Volgens verzoeker heeft M.B. toen niet met hen gepraat (zie gehoor CVGS p.17-18), terwijl zijn vriend A.A. aangaf dat ze de eerste maal een twintigtal minuten met M.B. spraken en dat het tweede gesprek korter dan een half uur duurde (zie gehoor CGVS A.A. p.8). Volgens verzoeker werd er tijdens de eerste ontmoeting een foto van hemzelf, A. en M.B. genomen door zijn vriend R., met de telefoon (zie gehoor CGVS p.17). Volgens zijn vriend A. daarentegen werd de foto door R. genomen met een fototoestel (zie gehoor A.A. p.8 *'Hij had altijd een foto toestel mee en we vroegen om dat te doen'*). Verzoeker is niet ernstig waar hij in zijn verzoekschrift ter verdediging stelt dat sommige van zijn verklaringen afgelegd op het CGVS onnauwkeurig waren en voorhoudt dat hij *"sommige van de vragen gesteld tijdens zijn interview, niet volledig begrepen [heeft]"* en dat hij *"ten tijde van het interview onder een bijzonder hoge druk stond, omwille van het belang van dit interview voor zijn veiligheid"*. Wat betreft de bewering dat hij bepaalde zaken niet goed heeft verstaan tijdens het interview, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker naar aanleiding van het verhoor de gelegenheid kreeg bijkomende opmerkingen te maken, doch geen enkele opmerking heeft gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor, noch met betrekking tot de communicatie tussen de dossierbehandelaar, de tolk en zichzelf. Ook in het verzoekschrift licht verzoeker niet concreet toe dewelke van de vragen hij niet goed heeft verstaan, noch omwille van welke concrete redenen of aan welke omstandigheden dit te wijten is. Ook het argument dat verzoeker onder hoge druk stond tijdens het interview omwille van het grote belang van het interview, neemt de Raad niet aan als verschoning voor de tegenstrijdigheden. Noch verzoeker, noch zijn advocaat hebben tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat verzoeker niet in staat zou zijn om de vragen naar behoren te kunnen beantwoorden. Daarenboven brengt elk gehoorgesprek stress en emoties met zich mee, maar de interviewer houdt hiermee rekening. Stress of druk is geen aannemelijke verklaring voor de incoherenties betreffende dermate belangrijke elementen. Bovendien kan verwacht worden dat een zakenman die beweerdelijk internationaal handel dreef met Rusland en Turkije (CGVS-gehoor p.9-10) over enige stressbestendigheid beschikt.

Ook wat betreft de afpersing door politieagenten lopen de verklaringen van verzoeker en van zijn vriend A.A. dermate uit elkaar. Zo verklaarde verzoeker dat in het jaar 2009, 2010 een opper-luitenant van de ROVD bij hem en zijn collega's langs kwam en achter geld vroeg. Verzoeker voegde hier nog aan toe dat deze langs kwam als hij op de markt liep, wat een paar keer per week was (zie gehoor CGVS p. 13). A.A. daarentegen verklaarde dat de problemen duurden tot het jaar 2008, dat ze smeergeld vroegen en dat na 2008 er geen smeergeld werd gevraagd (gehoor CGVS A.A. p. 10, 11). De vaststelling dat de door verzoeker en zijn vriend A.A. afgelegde verklaringen aangaande de

kernelementen van het asielrelaas onderling strijdig zijn, ondergraaft de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

3.5. Zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers band met de familie van Bakiyev, dan nog dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat er niet langer sprake is van vervolging van ex-aanhangers van ex-president Bakiyev. Vele ex-aanhangers hebben zich aangesloten bij de partij Ata-Zhurt die van oktober 2010 tot december 2011 deel uitmaakte van de regeringscoalitie. Ook zijn ex-aanhangers van Bakiyev benoemd geworden in de administratie en is ook één van hen als gouverneur aangesteld. Er zijn sindsdien ook geen meldingen meer dat ex-aanhangers van Bakiyev nog werden blootgesteld aan intimidatie of buitengerechtelijke vervolging zodat evenmin kan worden ingezien dat verzoeker omwille van hun beweerde ontmoeting met de zoon van de ex-president, actueel nog zou worden vervolgd door de autoriteiten. Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken- met name datgene waartoe verzoeker zich beperkt in zijn verzoekschrift. Verzoeker laat na zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. Deze blijven aldus overeind.

3.6. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op wat voorafgaat. Vooreerst betreffen alle neergelegde documenten kopieën, waar de Raad echter weinig geloof aan hecht aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift opnieuw kopieën van convocaties op zijn naam en een kopie van een brevet met betrekking tot zijn onderneming en stelt dat *“hij nooit heeft geweten dat de originele stukken verwerende partij de originele stukken zou eisen, en dat daarom – blijkbaar verkeerdelijk – in de veronderstelling was dat de kopieën zouden volstaan”* en dat *“Verzoeker meent dat verwerende partij daarbij geen rekening houdt met het feit dat hij in zijn land vervolgd wordt, en dat het daarom niet makkelijk is om de juiste mensen te contacteren die hem de stukken – met gevaar voor hun eigen veiligheid- willen overmaken”*. De eis van de commissaris-generaal om de originele stukken neer te leggen, is volgens verzoeker dan ook onredelijk.

3.6.1. Zelfs indien verzoeker onwetend was met betrekking tot het feit dat hij originele documenten dient neer te leggen – *quod non in casu*- dan nog dient te worden opgemerkt dat verzoekers gehoor op het CGVS heeft plaats gevonden op 4 februari 2013. Bezwaarlijk kan verzoeker dus voorhouden dat een tijdsgebrek hem heeft belemmerd tot op heden de originelen te bemachtigen en neer te leggen.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker citeert uit het aan zijn verzoekschrift gevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en stelt dat hieruit blijkt dat *“de toestand in het land allesbehalve stabiel en veilig is”*. Echter een dergelijk reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken heeft enkel betrekking op reislustige westerlingen die naar Kirgizië willen reizen en slaat niet op Kirgizische staatsburgers, zodat het niet dienstig wordt aangevoerd. Bovendien verwijst de informatie naar het Zuidwesten van Kirgizië, citeert verzoeker de toeristische plaats “de piek van Lenin” in Osh en de regio rond Jalalabad, Osh en het

zuiden. Verzoeker is afkomstig uit de hoofdstad Bishkek dat volgens de informatie in het verzoekschrift, ook tijdens de gebeurtenissen van 2010 “kalm” bleef.

4.4. Verzoeker toont aldus aan de hand van concrete aanwijzingen, niet aan dat er in Kirgizië sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven op de persoon van een burger. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK